

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681988288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

De er' deres Moders Tanke –
Hvis er Skylden vel, det skeer?

Det er min, thi jeg er Fører;
– Naar de siden voxe til,
Deres Hverdagsliv mig rører,
Thi begynder jeg mit Spil
Een faaer Sommerfugle-Vinger,
Flagrer da paa *Psyche* Viis,
Adam jeg sin *Eva* bringer,
Bygger dem et Paradiis.

Lad dem flagre, lad dem bruse,
Vi med Bryllup ende vill!
Men hvor Godtfolk er tilhuse,
Komme gjerne Godtfolk til
Een ad Gangen, smukt jeg bringer,
Ofte ogsaa to à tre,
Det er Engle – deres Vinger
Kan man rigtigt nok ei see!

Naar de siden blive trætte,
Baade Store selv og Smaae,
Hjælper ogsaa jeg tilrette,
Allesammen sove maae.
Hver et kjøligt Kammer finder,
Hver – man spørger ei om hvem;
Jeg en Blomsterkrands dem bringer,
Og saa sover jeg hos dem!

Veien gik bestandig opad mellem tætte Graner, den hvide Sky-Taage hang tæt ved vort Hoved: en stor, smuk Bygning laae for os, det var Vertshuset paa «Bastey»; thi her er høit, meget høit! Du maa sætte et Par Kirketaarne ovenpaa hinanden, og saa ikke blive svimmel ved at staae paa denne yderste Spids. Her er et Rækværk for, Du falder ikke! – Det lange hvidgule Baand dernede, som ikke seer bredere ud for dit Øie, end Flisesteneene paa Gaden, er Elbfloden; det bruungule Pileblad, Du troer at see flyde ovenpaa, er et langt Flodskib; Du kan og-

sa, men kun som Punkter, see Mændene paa det! – Prøv at kaste en Steen ud i Elben, Du maa anvende din hele Kraft, den falder dog her, paa denne Side, i Græsset. Landsbyerne ligge dernede, som Legetoi paa et Markedsbord. Hist hæve *Königstein* og *Lilienstein* sig halvt op i Sky-Taagen; men see, den fordeler sig! Solstraalerne faide paa *Pfaffenstein* og *Kuppelbjergene!* det hele Skytæppe ruller op, og i det blaalige Fjerne seer Du de böhmiske Rosenberge og Geisingbjergiet i Erzgebirge. Tæt ved os, mod Venstre, reise sig kun vilde Fjeldstykker fra den dybe Afgrund, og op af Dybet hæver sig en muret Pille, hvorpaa hviler en Bro, der forbinder »Basteys med das Felsenschloss. Det er ganske dunkelt i Klippesvælget under os; Føreren viser os Spor i Fjeldet, at her før have levet Mennesker; vi see de indhuggede Kløfter, hvor de levede og turnede sig. Det seer ud, som den store Fjeldmasse var sprængt, som en mægtig Natur-Kraft her havde forsøgt at spalte vor stolte Jordkugle.

Stien snoede sig langs den dybe Afgrund, Fjeldvægge og Kløfter vexlede med hinanden; nu vare vi i en dunkel Skov, nu paa en aaben Kjørevei; der var en Afvexling, som Læben bliver træt af at beskrive. Fra en Klippe styrtede en lille Bæk sig ned; den faldt saa høit oppe fra, at man kunde gaa ind imellem Klippevæggen og den brusende Strøm; her bagved var en dyb Hule, hvor man kun saae Vandmassen, der styrtede ned udenfor.

Den hele Natur var mig et stort lyrisk, dramatisk Digt, i alle mulige Versemaal. Bækken skjændte, i de fortræffeligste Jamber, over de mange Stene, der laae den iveien, Klipperne stode saa brede og stolte, som respective Hexameter. Sommerfuglene hvidskede Sonetter til Blomsterne, idet de kyssede deres duftende Blade, og alle Sangfuglene qvidrede, hver med sit Næb, i sapphiske og alceiske Versearter. Jeg derimod – taug og vil ogsaa her tie.

Vi kom til *Brandt*, et Fjeldparti, med en herlig Udsigt til *Königstein* og *Pima*. En lille Flod snoede sig i den dybe Dal, den var kun, som en hvid Traad paa den grønne Plads. En Hytte, bygget af Træernes Bark, indbød os til Hvile, medens en rynket Morhille – om det var Skovens Fee, skal jeg ikke kunde sige – samlede nogle Riisqviste sammen, gjorde Ild, og skaffede os saaledes Thevand. Til Tak derfor gjorde jeg hende til en Roverhex, og os til hendes vilde Sønnar.

Veien gik nu til *Hohnstein*, men først vilde vi gjøre en lille Afstikker, for at see det barokke Natur-Parti ved »*Teufelsbrücke*«. Fanden har